

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 17.

ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

- 1) Απόρριψις τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Νικολάου. — 2) Απόρριψις τῆς περὶ ἀναίρεσως αἰτήσεως τοῦ Ἰω. Ἀδριανοῦ. — 3) Ἀναίρεσις τῆς ἀπὸ 19 Φεβρουαρίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 36 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετών.

(Ἀπόφ. κοιν. ῥλ). (Ἀριθ. πρωτοκόλ. 246).

I)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Γ. Ἀθανασίου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μανουσῆ, Ι. Τυπάλδου, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου ἀναπληροῦντος τὸν ἀρεοπαγίτην Κ. Δ. Σχορδίλην ἀπόντα, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφρονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Λέοντος Μελά καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχυμάχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 17 τοῦ ἐνεστῶτος μηνὸς διὰ τὴν ἀδικίαν τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἀναίρεσως.

Ὁ Ἰωάννης Νικολάου ἐκ Θεσσαλονίκης ὑπηρετῆς ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων, ὅτι κατὰ τὴν νόκτα τῆς 25 τοῦ Νοεμβρίου 1836 ἔκλεψεν ἐκ τῆς οἰκίας τοῦ Χαραλάμπου Σίνου διάφορα πράγματα. Τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων λαθὼν ὑπ' ὄψιν τῶν ἐτυμηγοριῶν τῶν ἐνόρκων κατέδικασε διὰ τῆς ἀπὸ 27 Μαρτίου 1837 καὶ ὑπ' ἀριθ. 26 ἀποφάσεώς του τὸν εἰρημένον Ἰωάννην Νικολάου εἰς πέντε ἐτῶν εἰρκτὴν δυνάμει τοῦ §. 4 τοῦ 374 ἀρθ. τοῦ ποιν. νόμου, ὡς ἐνοχον κλοπῆς ὑπερβαίνουσας τὴν ποσότητα τῶν 20 δραχμῶν, πρᾶξι θείσης εἰς κατοικημένον κτήριον δι' ἐξωτερικῆς ἀναβάσεως. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν συνέδρων ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τὸν λόγον, ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἦτο κακῶς συντεθειμένον, καθὼς ἐπρεπε νὰ ἀναπληρωθοῦν οἱ σύεδροι ἀπὸ τοὺς πλημμελειοδίκας καὶ οὗτοι ἀπὸ τοὺς παρέδρους, ὅχι δὲ ἀπὸ τὸν εἰρηνοδίκην Χρυσόγελον καὶ τὸν δικηγόρον Ρεγιέρην.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Γ. Ἀθανασίου τὸν δικηγόρον Σ. Πήλλικα ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντα συνήγορον τοῦ ἀνααιρεσίαντος προσθέσαντα

τοὺς ἐξῆς λόγους ἀναίρεσως. Ἔτι οἱ ἐνορκοὶ ἠλλαξαν ἐν μέρει τὸ ζήτημα τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων, μεταχειρισθέντες εἰς τὸ τρίτον κεφάλαιον τῆς ἐτυμηγορίας αὐτῶν μόνον τὰς λέξεις διὰ ῥήξεως καὶ παραλείψαντες τὸ εἰς τὸ ζήτημα περιεχόμενον ἔξωτερικῆς, καὶ ἐκ τούτου ἡ ἐτυμηγορία κατέστη ἀσύμφωνος ἢ ἀντιφατικῆ ὡς πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῶν συνέδρων, φέρουσαν καὶ τὴν εἰρημένην λέξιν ἐξωτερικῆς. 2. Ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἦτο κακῶς συντεθειμένον, διότι τρεῖς ἀναπληρωτικοὶ δικασταὶ ἔλαβον μέρος δηλ. ὁ ἀναπληρωτικὸς πρόεδρος, ὁ εἰρηνοδίκης καὶ εἰς δικηγόρος. 3. Ὅτι δὲν ὑπάρχει ἀπόδειξις ὅτι ἐκαινοποιήθη εἰς τὸν κατηγορούμενον τὸ βούλευμα καὶ ἡ κατηγορία, διότι εἰς τὰ ὑπάρχοντα ἐπιδοτήρια δὲν φαίνεται ἡ ὑπογραφή αὐτοῦ καὶ 4. Ὅτι τὸ ἐπιδοτήριον τῆς κλήσεως τοῦ κατηγορούμενου διὰ τὴν ἐμφανισθῆ εἰς τὴν συζήτησιν, δὲν φέρει τὴν ὑπογραφὴν τοῦ κλητῆρος.

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ἀπάντησις τῶν ἐνόρκων εἰς τὸ τέταρτον τῶν παρὰ τοῦ προέδρου τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων τεθέντων ζητημάτων ἔχον οὕτω. « Ἡ κλοπὴ ἐπράχθη δι' ἐξωτερικῆς ῥήξεως »; Διαλαμβάνουσα, « ὅχι ἡ κλοπὴ » δὲν ἐπράχθη διὰ ῥήξεως », δὲν καθίσταται ὡς ἐκ τῆς παραλείψεως τῆς λέξεως ἐξωτερικῆς ἀσύμφωνος ὡς πρὸς τὸ ζήτημα, διότι ἀφοῦ ἅπαξ δὲν ὑπῆρχε ῥήξις, ἐνοεῖται ὅτι οὔτε ἐξωτερικῆ, ἐπομένως ὁ λόγος τοῦ ἀνααιρεσίαντος, ὅτι διὰ τῆς παραλείψεως τῆς λέξεως ἐξωτερικῆς ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων κατέστη ἀσύμφωνος ἢ ἀντιφατικῆ, εἶναι ἐσφαλμένος καὶ οἱ σύεδροι δὲν δύνασται νὰ θεωρηθῶσιν, ὅτι ἀνεπλήρωσαν αὐτοὶ περιστάσιν πραγματικῆν, περὶ τῆς ὁποίας οἱ ἐνορκοὶ ἀπεφάνησαν ὅτι οὐδὲν ὑπάρχει.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 37 ἀρθρον τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ, εἰς πᾶν δικαστήριον συνέδρων, δι' ἐνδεχόμενον κώλυμα

του προέδρου διορίζεται και ο αναπληρώτων αυτών, ως τιοῦτος δὲ ὁ ἀναπληρῶν τὸν πρόεδρον εἶναι κυρίως ἀντιπρόεδρος, ὅστις ἔχει τακτικῶς δικαστοῦ χαρακτηρη καὶ δὲν δύναται νὰ θεωρηθῆ ὡς εἰς ἐκ τῶν κατὰ τὴν 42 ἢ 278 ἀρθ. τοῦ δικαστικοῦ ὀργανισμοῦ ἐν ἐλλείψει συνέδρων, ἢ κατ' ἐπικουρίαν ἀναπληρῶντων τὸ δικαστήριον ἐπομένως ὁ παρὰ τοῦ ἀναιρεσείοντος προταθεὶς λόγος ἀναιρέσεως, ὅτι ὁ προεδρεύσας τὸ δικαστήριον τῶν συνέδρων ἦτον ἀναπληρωτικὸς δικαστῆς, καὶ ἐκ τούτου ἐπειδὴ ἡ πλειψηφία συνεκροτήθη μετὰ τῶν δύο ἄλλων κατ' ἐπικουρίαν ληθέντων ἐξ ἀναπληρωτικῶν δικαστῶν, ὑπῆρξε κακὴ σύνθεσις τοῦ δικαστηρίου, εἶναι παντάπασιν ἐσφαλμένος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀρθ. 191 τῆς ποιν. δικονομίας, ὁ νόμος δὲν προσαπαιτεῖ εἰς τὰς ἐπιδόσεις καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ λαμβάνοντος, ἀλλ' ὁ κλητῆρ αὐτῶς, ἢ ὁ τὴν παράδοσιν ἐπιτετραμμένος, δίδει μόνος ἀποδεικτικὸν τῆς ἐγγειρίσεως ὑπογεγραμμένον παρ' αὐτοῦ, ἐπομένως ὁ λόγος τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὅτι τὰ ὑπ' ἀριθ. 2 καὶ 3 ἐπιδότηρία δὲν φέρουσι καὶ τὴν ὑπογραφήν τοῦ παραλαβόντος κατηγορουμένου καὶ εἶναι διὰ τοῦτο ἀκυρα, εἶναι ἀπαράδεκτος.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 191 ἀρθρον τῆς ποιν. δικον. ὁ νόμος διατάττει νὰ δίδωσι οἱ κλητῆρες ἀποδεικτικὸν τῆς ἐγγειρίσεως, δὲν καταστοχάζεται εἰμὴ τῆς ἀποδείξεως τῆς ἐπιδόσεως, καὶ ὡς αἰεὶ αὐτὴ βεβαιούται καὶ διὰ τῆς ὑπογραφῆς τοῦ λαμβάνοντος τὸ ἔγγραφο, ἢ τοιαύτη ἀπόδειξις εἶναι ἐπίσης ἰσχυρὰ, ἐπομένως ὁ λόγος τοῦ ἀναιρεσείοντος, ὅτι εἰς τὸ ἀπὸ 23 Φεβρουαρίου 1837 ἀποδεικτικὸν τῆς ἐπιδόσεως τῆς κλήσεως λείπει ἢ ὑπογραφή τοῦ κλητῆρος, ἐνῶ ὑπάρχει ἢ τοῦ παραλαβόντος κατηγορουμένου Ἰω. Νικολάου, δὲν ἐξασθενεῖ παντάπασιν τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἐπιδόσεως.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν τοῦ Ἰω. Νικολάου, ἧτις ἐγένεε κατὰ τῆς ἀπὸ 27 Μαρτίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 26 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις συνέδρων, καὶ καταδικάζει τὸν ἀναιρεσείοντα εἰς τὰ δικαστικὰ ἐξοδα τῆς παρούσης δίκης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 19 Μαΐου 1837.

Ἐδημοσιεύθη τὴν 25 τοῦ αὐτοῦ.

(Ἀπόφ. ποιν. βλα'). (Ἀριθ. πρωτοκολ. 246).

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Γ. Ἀθανασίου, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Θ. Μάνουση, Ι. Τυπάλδου, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου ἀ-

ναπληροῦντος τὸν ἀρειοπαγίτην Κ. Δ. Σαρδύλιν ἀπόντα, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελέως Κ. Α. Μελά καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 17 τοῦ ἐνεσῶτος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως.

Ὁ Ἰωάννης Ἀδριανοῦ οἰνοπώλης κέτοικος Ἀργους ἐκατηγορήθη ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίᾳ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν, ὅτι ἐπραξεν ἀσέλγειαν παρὰ φύσιν κατὰ προσώπου μὴ συμπληρώσαντος εἰσέτι τὸ δωδεκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Τὸ δικαστήριον τῶν αὐτόθι συνέδρων λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὴν ἐτυμηγορίαν τῶν ἐνόρκων, κατεδίκασε τὸν εἰρημένον Ἰω. Ἀδριανοῦ διὰ τῆς ἀπὸ 4 Μαρτίου ε. ε. ὑπ' ἀριθ. 11 ἀποφάσεώς του, δυνάμει τοῦ § 3. τοῦ 273 ἀρθ. τοῦ ποιν. νόμου, εἰς πέντε ἐτῶν εἰρκτῆν. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν συνέδρων ἐζήτησεν ὁ καταδικασθεὶς τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους 1. Ὅτι τὸ δικαστήριον τῶν κακουργιοδικῶν, δὲν ἦτον προσηκόντως συντεθειμένον, ὡς παρόντος εἰς τὴν συνεδρίασιν τοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ναυπλίᾳ ἐφέταις ἀντεισαγγελέως ἐνῶ ὁ νόμος, (ἀρθ. 415 τῆς ποιν. δικον.) ἀπαιτεῖ τὴν παρουσίαν ἐνὸς εἰσαγγελέως ἐφετῶν, ἢ ἐνὸς παρ' αὐτοῦ ὑποκατασταθέντος εἰσαγγελέως πρωτοδικῶν. 2. Ὅτι παρεβιάσθη ὁ 5 ἀριθμὸς τοῦ 458 ἀρθ. τῆς ποιν. δικον. μὴ ἀναγνωσθεῖσης, ἐὰν ὑπῆρχε τῆς ἐγκλήσεως τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖ ὁ νόμος (ἀρθ. 208 τῆς ποιν. δικον.) πρὸς καταδίωξιν καὶ τιμώρησιν τοῦ προκειμένου κακουργήματος. 3. Ὅτι οἱ ἐνόρκοι ἀνεχώρησαν ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον τοῦ δικαστηρίου τῶν κακουργιοδικῶν πρὶν ἢ ἀπαγγεῖσθαι ἢ ἀπόφασιν τοῦ δικαστηρίου τῶν συνέδρων, καὶ ὅτι κατὰ τὴν δίκην ταύτην ἐγένεον καὶ ἄλλαι παραβιάσεις τῶν νόμων.

Ἀκοῦσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρειοπαγίτου Κ. Θ. Μνούση, τὸν δικηγόρον Μ. Ρενιέρην ἐξ ἐπαγγέλματος, διορισθέντα συνήγορον τοῦ ἀναιρεσείοντος, προσθέσαντα ὡς λόγον ἀναιρέσεως καὶ τὴν παραβίασιν τῆς δημοσιότητος, διότι καὶ ἢ μετὰ τὴν συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως ἐργασία ἐγένεε κεκλεισμένων τῶν θυρῶν τοῦ δικαστηρίου, ἐνῶ ὁ νόμος εἰς τὸ ἀπὸ τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τοῦ προέδρου τῶν συνέδρων διάστημα καὶ ἐφεξῆς δὲν ἀποκλείει τὴν δημοσιότητα καὶ εἰς τὰς προσβαλλούσας τὰ ἦθη καὶ τὴν κοινὴν εὐταξίαν ὑποθέσεις.

Ἀκοῦσαν καὶ τὸν ἀντεισαγγελέα.

Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ἡ ἀκριβὴς ἐρμηνεία τοῦ νόμου δὲν δύναται νὰ ἐξαχθῆ ἀπὸ ἐν μέρος τῆς διατάξεως, ὅταν αὕτη ἔχῃ περισσότερα τοῦ ἐνός, ἀλλ' ἀπὸ τὴν συνδρομὴν καὶ τὸν συνδυασμὸν ὅλων τῶν μερῶν, ὅσα ἀπαρτίζουν αὐτήν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου τὸ 78 ἀρθ. τῆς ποιν. δικον. διακρίνον τὰς περιπτώσεις, καθ' ἃς αἱ δίκαι δύνανται νὰ διεξ-

αγθῶσι, τῶν βυρῶν κεκλεισμένων, διατάσσει μὲν τὴν μυστικότητα διὰ τὴν συζήτησιν, ἀλλ' ἔπειτα εἰς τὸν τελευταῖον παράγραφον προσθέτει, ὅτι ἡ ἀπόφασις ἀπαγγέλεται ἐπὶ δημοσίας συνεδριάσεως, καὶ ἐκ τούτου γίνεται φανερόν, ὅτι ὁ νόμος δὲν ἀπαιτεῖ τὴν ἐπάνοδον τῆς δημοσιότητος, μὲ τὴν αὐστηρότητα, ἣτις φέρει ἀναίρεσιν, εἰμὴ διὰ τὴν ἀπαγγελίαν τῆς ἀποφάσεως, τὸ δὲ δικαστήριον τῶν συνόδων συνειροφότῃ μὲ τὴν διατάξιν ταύτην.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 43 ἄρθ. τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν δικαστηρίων ὁ παρά τοις ἐφέταις ἀντεισαγγελεὺς ἐκπληροῖ καθήκοντά δημοσίου συνηγόρου καὶ κατὰ τὸ 91 ἄρθρον τοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ οἱ ἀντεισαγγελεῖς ἀναπληροῦσιν αὐτεπαγγέλτως τοὺς εἰσαγγελεῖς, καὶ μετερχόμενοι τὰ ἔργα ταῦτα ἀναπληρωτικῶς δὲν φέρουν κακὴν σύμβεσιν δικαστηρίου.

Ἐπειδὴ ὁ νόμος δὲν διατάσσει ὡς ἀπαραίτητον τὴν ἐν τῷ ἀκροατηρίῳ τῆς ἐγκλήσεως ἀνάγνωσιν, ἡ δὲ ἐγγύλησις αὐτὴ ἐλαβεν ἐπὶ τοῦ προκειμένου χώρον ὡς γίνεται φανερόν ἀπὸ τοῦ βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν ἐν Ναυπλίᾳ πλημμελειοδικῶν, καὶ μάλιστα ἐπὶ τῆς προκειμένης δίκης οὐδὲ ἀπαιτεῖτο, κατὰ τὸ 280 ἄρθ. τοῦ ποιν. νόμου ἐγκλήσις.

Ἐπειδὴ ὁ ἀναίρεσιον δὲν ἔφερεν ἀπόδειξιν, ὅτι οἱ ἐνορκοὶ εἶχον ἀναχωρήσει ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον πρὶν ἀναγνωσθῆ ἡ ἀπόφασις, καὶ ἐπομένως ὁ περὶ τούτου ἀναίρεσιον λόγος δὲν δύναται νὰ ληφθῆ ὑπ' ὄψιν.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἴτησιν τοῦ Ἰω. Ἀδριανοῦ, ἣτις ἔγινε κατὰ τῆς ἀπὸ 4 Μαρτίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 11 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίᾳ συνόδων καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ δικαστικὰ δικαιώματα τῆς καρούσης δίκης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 19 Μαΐου 1837.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 31 Μαΐου 1837.

(Ἀπόφ. Πολ. 104). (Ἀριθ. Πρωτοκ. 245).
3)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Γ. Ἀθανασίου προεδρεύοντος, Ἰω. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέδερ, Δ. Σκορδίλη, Θ. Μανούση, Γ. Ἀφθονίδου παρέδρου ἀναπληροῦντος τὸν πρόεδρον ἔξαιρεθέντα, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου ἀναπληροῦντος τὸν ἀρεοπαγίτην Κ. Ἰω. Τυπάλδου ἀπόντος, καὶ παρόντων τοῦ ἀντεισαγγελεῶς Κ. Α. Μελά καὶ τοῦ γραμμ. Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 13 τοῦ ἐνεστώ-
τις μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ μεταξύ τοῦ Ἀναστασίου Συ-
ριγγέλα κατοικοῦ Μεσολογίου ἀναίρεσιοντος μὴ ἐμφα-
νισθέντος μὲν, παρισταμένου δὲ διὰ τῶν πληρεξουσίων
του, Μ. Ρενιέρη καὶ Α. Πετσάλη δικηγόρων καὶ τῆς ἐπὶ
τῶν οικονομικῶν Β. γραμματείας τῆς ἐπικρατείας ἀναί-
ρεσιβλήτου, παρισταμένης διὰ τοῦ πληρεξουσίου τῆς Σ.
Πήλλικα δικηγόρου, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναίρεσεως.

Ἐπαρούσης μεταξύ τοῦ Ἀναστασίου Συριγγέλα καὶ
τῆς ἐπὶ τῶν οικονομικῶν Β. γραμμ. τῆς ἐπικρατείας δια-
φορᾶς προελθούσης ἐκ τῆς ἐνοικιάσεως τῶν ἐν Μεσολογ-
γίῳ ἰχθυοτροφείων, ἐκινήθη κατὰ συνέπειαν τὴν 8 Ἰουλίου
1835 παρὰ τοῦ εἰρημένου Α. Συριγγέλα ἀγωγὴ ἐνώπιον
τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν κατὰ τῆς
ἐπιθέσεως ἐπὶ τῶν οικονομικῶν γραμματείας περὶ ἀποζη-
μιώσεως κτλ. Τὸ πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 660
ἀποφάσεώς του ἀπέρριψε τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἀπαι-
τήσεων τοῦ ἐνάγοντος· τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν ἐξεκάλεσεν ὁ
Ἀν. Συριγγέλας ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθή-
ναις ἐφετῶν, καὶ ἐπρότεινε αἴτησιν περὶ ἀποδείξεως διὰ
μαρτύρων καὶ δι' αὐτοψίας, ὅτι λίμνη ἀποχωριζομένη
ἀπὸ τὰ ἰχθυοτροφεῖα δὲν ὑπάρχει, καὶ ὅτι ταῦτα συμπί-
γονται μὲ αὐτὴν, ἀποτελοῦντα τὰ καλούμενα κοινῶς
ἰχθυοτροφεῖα. Τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν,
διὰ τῆς ἀπὸ 19 Φεβρουαρίου 1837 ὑπ' ἀριθ. 364 ἀπο-
φάσεώς του ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τοῦ Συριγγέλα. Τῆς
ἀποφάσεως ταύτης τῶν ἐφετῶν ἐζήτησεν ὁ Συριγγέλας
τὴν ἀναίρεσιν διὰ τοὺς λόγους· 1. Ὅτι ψευδῶς ἐφηρμύσ-
θη τὸ 303 ἄρθ. τῆς πολ. δικονομίας εἰς ὑπόθεσιν εἰς
τὴν ὁποίαν δὲν ἐπρόκειτο νὰ ἀποδειχθῆ τὸ ἐναντίον τῆς
ἐγγράφου συμφωνίας τοῦ ἀπὸ 15 Μαρτίου 1834 ἐνοικι-
ατηρίου, ἀλλ' ὅτι ἡ συναίνεσις τοῦ Συριγγέλα εἰς αὐτὴν
ἑστάθη τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀπάτης καὶ τοῦ δόλου, ἐπο-
μένως ἀφοῦ προσδιωρίσθη ἡ φύσις τοῦ ἀντικειμένου διὰ
τὸ ὅποιον ἐζητεῖτο ἢ διὰ μαρτύρων ἀπόδειξις, τὸ δικα-
στήριον κακῶς ἐνόησεν ὅτι τοῦτο δὲν περιέχεται εἰς
τὴν διατάξιν τοῦ 304 ἄρθρου καὶ παρεβίασεν ἐπίσης καὶ
αὐτόν· 2. Ὅτι οἱ δικασταὶ στηρίζοντες τὴν πεποιθήσιν
αὐτῶν εἰς πράγματα τὰ ὁποῖα ἐνῶρίζον ἐξωδίκως καὶ
ὄχι ἀπὸ τὴν διαδικασίαν ἔπραξαν μὲ αὐτὸ ὑπέρβασιν
τῶν δικαστικῶν καθηκόντων καὶ παρεβίασαν τὸ 246 ἄρθ.
τῆς πολ. δικον. περὶ τοῦ πασιδῆλου, τὸ ὅποιον εἶναι ἐκ
τῶν οὐσιωδεστερῶν τύπων τῆς πολ. δικονομίας.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Δ. Σκορδί-
λη τοὺς δικηγόρους Μ. Ρενιέρη καὶ Α. Πετσάλη πλη-
ρεξουσίου τοῦ ἀναίρεσιοντος ἀπόντος, τὸν δικηγόρον Σ.
Πήλλικα πληρεξουσίου τῆς ἐπὶ τῶν οικονομικῶν Β.
γραμμ. τῆς ἐπικρατείας καὶ τὸν ἀντεισαγγελεῖα.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἀ. ἐδάφιον τοῦ 812 ἄρθ. τῆς πολ.
δικον. τὸ ἐνδίκον τῆς ἀναίρεσεως μέσον εἶναι ἀναίρεσιον-

τῶς δεκτὸν κατὰ τῶν ἀνεκκλητῶς ἀπηγγελμένων· οἱ δὲ ἐφέται (ἄρθρον 739) ἀποφασίζουσι πάντοτε ἀνεκκλητῶς ἐκτὸς τῶν δύο ἐν ταῖς ἀρθροῖς 58=59 ἀναφερομένων περιπτώσεων πάντη ξένων ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἐπομένως ἢ περὶ ἀποδείξεως διὰ μαρτύρων ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν, ἂν καὶ παρεπιπτόυσα, εἶναι ἀνεκκλητῶς ἀπηγγελμένη καὶ ὡς τοιαύτη ὑπόκειται εἰς ἀναίρεσιν.

Ἐπειδὴ ὁ νόμος θεωρεῖ πασιδῆλον πᾶν ὅ,τι εἶναι οὕτω κοινῶς γνωστὸν, ὥστε δὲν ὑπάρχει ἔλλογος αἰτία διὰ τὴν ἀμφιβάλλη τις περὶ αὐτοῦ, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ σχηματισμὸς καὶ ἡ κατάστασις τῆς λίμνης καὶ τῶν ἰχθυοτροφείων τοῦ Μεσολογγίου εἶναι περιστατικὰ τοπικὰ, τὰ ὅποια δύναται μόνις νὰ ὑποθεθῶσι κατ' ἀνάγκην γνωστὰ εἰς τοὺς κατοίκους τῆς ἐπαρχίας ἐκείνης, ὅχι δὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, οἵτινες ἤμποροῦν πολλὰ εὐλόγως νὰ ἀμφιβάλλωσι περὶ τῶν τοιούτων. Τὸ δὲ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν παραδεχθὲν τὰ περιστατικὰ ταῦτα ὡς πασιδῆλα, καὶ ἀρνήθην διὰ λόγον πασιδῆλου τὴν ἀπόδειξιν των, ἐνὼ μάλιστα ἀμφισβητοῦν τὸ μεταξὺ τῶν μερῶν, ἠρμήνευσε ψευδῶς τὸ 246 ἄρθ. τῆς πολ. δικονομίας.

Ἐπειδὴ τότε μόνον δύναται τις συμφώνως μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ νόμου νὰ θεωρήσῃ τὴν διὰ μαρτύρων ἀπόδειξιν ὡς ἀντιβαίνουσαν εἰς τὸ περιεχόμενον ἐγγράφου τινὸς καὶ ἐπομένως ἀπαράδεκτον, ὅταν σκοπὸς τῆς ἀποδείξεως εἶναι νὰ ἀνατρέψῃ ἢ νὰ μεταβάλλῃ ὅπωςδήποτε ἐνδιαλαμβανόμενας εἰς τὸ ἐγγράφον ὑποχρεώσεις τῶν συμβαλλομένων, δηλ. ὅταν ἀφορᾷ ἀντικείμενα τὰ ὅποια ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν θέλησιν τῶν μερῶν καὶ περὶ τῶν ὁποίων ἡ θέλησις αὕτη ἐξεφράσθη ἀπαξ διὰ τοῦ ἐγγράφου, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Ἀναστάσιος Συριγγέλας διὰ τῆς πρὸς τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν περὶ διὰ μαρτύρων ἀποδείξεως προτάσεώς του, ἐζήτη νὰ ἀποδείξῃ ὅτι τὰ ἰχθυοτροφεία ἐκτείνονται εἰς ὅλην τὴν λίμνην τοῦ Μεσολογγίου χωρὶς νὰ μὲνῃ κανὲν μέρος αὐτῆς κενόν, ἤθελε μὲ ἄλλας λέξεις νὰ προσδιορισθῶσι τὰ ὅρια τῶν ἰχθυοτροφείων τούτων, τὰ ὅποια τὸ ἐνοικιαστήριον ἀφῆκεν ἀπροσδιόριστα, διαλαμβάνον μόνον, ὅτι τὰ ἰχθυοτροφεία συμπεριλαμβάνονται εἰς τὴν λίμνην, ὅχι ὅμως καὶ ἕως πού ἐκτείνονται, ὥστε τὸ ἀντικείμενον τούτου, τοῦ ὁποίου ἐζήτη ὁ Συριγγέλας τὴν ἀπόδειξιν, ἐκτὸς τοῦ ὅτι δὲν ἐμπεριέχεται εἰς τὸ ἐγγράφον, εἶναι, ὡς ἐκ τῆς φύσεώς του, ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὴν θέλησιν

τῶν μερῶν, διότι τὸ νὰ ἔχωσι τὰ ἰχθυοτροφεία ὅρια ἢ ὄχι τοῦτο δὲν κρέμαται ἀπὸ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐνοικιαστήριου, ἀλλ' ἀπὸ τὴν φυσικὴν τῶν πραγμάτων κατάστασιν, καὶ ἐδύνατο ὡς τοιοῦτον ν' ἀποδειχθῆ διὰ πάντοτε νομίμου μέσου ἀποδείξεως, ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν ἀπορρίψαν τὴν γενομένην περὶ ἀποδείξεως διὰ μαρτύρων πρότασιν τοῦ Συριγγέλα, ὡς ἀντιβαίνουσαν εἰς τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου ἠρμήνευσε ψευδῶς τὸ 303 ἄρθ. τῆς πολ. δικονομίας.

Ἐπειδὴ τὰ ἄρθ. 246 καὶ 303 καίτοι περιεχόμενα εἰς τὴν πολ. δικον. εἶναι κυρίως νόμοι πολιτικοὶ καὶ ἢ ψευδῆς ἐρμηνεία καὶ ἐσφαλμένη ἐφαρμογὴ αὐτῶν φέρεται ἀναίρεσιν, κατὰ τὸ ἄρθ. 807 §. 7. τῆς πολ. δικονομίας.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ἀναίρεσεως ἀπεφασίσθη ἐν ταυτῷ καὶ ἡ οὐσία τῆς υποθέσεως, ἐπομένως καθίσταται περιττὸν τὸ νὰ γένη περὶ ταύτου ἐκ νέου συζήτησις ἐνώπιον τοῦ ἀρείου πάγου.

Διὰ ταῦτα ἀναίρει τὴν ἀπὸ 19 Φεβρουαρίου ε. ε. καὶ ὑπ' ἀριθ. 364 ἀπόφ. τῶν ἐν Ἀθήναις ἐφετῶν καὶ ἀποφαίνεται ὅτι εἶναι δεκτὴ ἢ ἐνώπιον τῶν ἐφετῶν περὶ ἀποδείξεως γενομένη πρότασις τῶν ἀναιρεσειόντων, καὶ διατάττει νὰ προχωρήσῃ τὸ αὐτὸ δικαστήριον εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς προκειμένης δίκης· ἀποφασίζει τὰ ἐν τῇ παρούσῃ δίκῃ δικαστικὰ δικαιώματα καὶ τὰ ἔξοδα τοῦ ἀναιρεσειόντος νὰ λογισθῶσιν εἰς θάρος τοῦ δημοσίου, διατάττει νὰ ἐπιστραφῇ εἰς τὸν ἀναιρεσειόντα τὸ καταβληθὲν πρόστιμον τῶν 200 δραχ. νὰ γράφῃ ἢ παρούσα ἀπόφασις εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναίρεσεως καὶ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 14 Μαΐου 1837.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 25 Μαΐου 1837.